

Jakmile se přiblížil čas tankování a reklamní panel benzínky byl nadohled, programově jsem zkřížila nohy s tím, že potřeba toalety nesnese odkladu, anebo už to pak bude jedno. A to zase nebylo jedno Frantovi. Pro přesvědčivou věrohodnost jsem do areálu benzínky vjížděla protivyhláškovou rychlostí. S výrazným zhoupnutím přední kapoty jsem zakápla benzínového oře na fleku a rychlostí účinku šaraticy zmizela za dveřmi toalety, abych zde vykonala imaginární potřebu, zatímco Franta plnil nejen prázdnou nádrž auta, ale i mé další přání, které jsem narychlo vznesla ještě před prchnutím z vozu. Oblíbená záminka WC by se časem mohla stát průhlednou, bylo tedy zapotřebí mít v rukávu i nějaké proměnné. Výrazně mi v tom pomáhaly extrémní výkyvy teplot.

Tropická vedra jsme mírnili tvarohovým Míšou a od Vánoc do jara prolévali zkřehlá těla horkou kávou. Vypadalo to, že Franta mě nikdy neprokouknul.

Procesu tankování jsem se naprosto nelogicky vyhýbala tak dlouho, až se stal neudržitelným.

Obávala jsem se totiž toho, co se jeden červnový čtvrtek stalo skutečností.

Úzkostný pohled na dotěrně blikající hladové oko nádrže velí spustit sólo akci. Nedošla bych ani za roh. V žilách mi koluje kortizol v nejčistší podobě. Franta má padla až ve tři a já se ještě nutně potřebuji zbavit narvaného kufru harampádím.

Poprvé sama vjíždím do převážně výsostného území mužů. Cítím se tu stejně nesvá jako chlap kupující dámské potřeby. Parkuji u prvního stojanu, správnou stranou nádrže. Zpětně vyhodnocuji, že to byl vlastně jediný okamžik, který proběhl bez karambolu. Krátkým škubnutím uvolňuji z držáku stojanu igelitovou rukavici, kterou si nasazuji, zatímco v periferním úhlu registruji přijíždějící vozidlo, které parkuje těsně za mým. Gestem, kterým se rozcvičuje chirurg předtím, než nastoupí na operovaného pacienta, přistupuji, s rukama zvednutýma v předloktí, k hrdlu nádrže. Absence potřebného grifu způsobí, že strhnu závit u víka nádrže. Ani tato zatím banální nehoda mě neobere o chabé zbytky duševní rovnováhy.

Věnuji maximální koncentraci obávanému úseku tankování, kde cítím možné úskalí.

Útroby nádrže spolknou hluboko vsunutý zobák tankovací pistole. V duchu se uklidňuji radou zploditele, že postupuji správně. Tak mi to vždycky táta říkával a nemám důvod mu nevěřit. Stiskem pokynu pistoli, aby vydala žádané palivo. Uvědomuju si, že se mi stiskem pistole samovolně aktivuje reflex, jehož klinickou existenci zatím ještě nikdo nepotvrdil. Křečovitě totiž zavírám obě oči, jako bych místo benzínu očekávala vystřelení kulky z Desert Eaglu!

Vydává, vydává, vydává až moc! Pistole kopíruje vrcholnou scénu z Hrnečku, vař! Absolutně netuším, proč se mi z nádrže valí šumák, když tankuju benzín. Šuměnka, zvětšující svůj objem i zákeřnou prskavost, mi stačila během pěti vteřin znehodnotit zánovní boty, rukáv saka a velký pruh kalhot.

„Do prdele!“

„Do prdelééé!“

Došumělo a nic, pistole odmítá vydat další, jedinou kapku navíc.

Tuto scénku vyhodnocuje řidič stojící za mnou jako úsměvnou, ale zároveň zdoluhavou a s dohrou, kterou správně předurčil. Zařazuje zpátečku a důrazným sešlápnutím plynu přejíždí ke druhému tankovacímu stojanu. Dokonale pokořující odpověď řidiče je daleko potupnější než benzín, kterým mi pomalu vlnou kalhoty.

Vztek a hanbu, které mnou lomcují, provázím vnitřním plísňením sama sebe.

„No, frajerko, tak k číslovce za zničený voblečení si teď připočti ještě pětikilo za benzín, co teď čůrkem odtéká do prvního kanálu.“

Dlaní ruky se narychlo „opráším“ od mokrých fleků a namířím si to ke kase.

„Pokud už nebudete dále tankovat, tak vás poprosím o dvanáct korun,“ dorazí mě hlas obsluhy pumpy, jejíž mimika není nepodobná scéně se šumákem.

Drží, ale neudrží, propukne ve spontánní smích. Šuměnkou ze svých úst baví i nemalý počet zákazníků, kteří byli do různé míry svědky benzínové fontány.

„Pokud je to všechno, poprosila bych vás o těch dvanáct korunek. Budete platit kartou, nebo hotově?“ pronáší prodavačka se zbytky šumáku v koutcích úst. Nemohu se zbavit dojmu, že pronášená slova jsou záměrně škodolibá, a vztahovačně vztekle sypu drobné do skleněné misky.

Dodnes nechápu, proč je benzín všude, jen ne v nádrži, ani to, že náklad na vytočenou kapalinu odpovídá ceně benzínu do zapalovače. Louže pode mnou je neadekvátní číslovce, která se pravděpodobně zasekla na stojanu.

Z prodejny vybíhám rychleji než zloděj s čokoládou pod bundou.

Zahýbám první odbočkou za pumpu, vypínám motor a z kabelky po paměti lovím telefon.

„Fandóóó? Jsi tam?“

„Ahoj, Pítrs, co se děje?“

„Ahoj, tady. . . no, tady já! Potřebuju na pumpu!“

„Hajzlíky a nanuky nejsou v dosahu?“

„Benzín, chci benzín, nutně benzín!“ Věť udělený naléhavý tón jako by vypadl z telefonního přepisu mezi kunčattem a distributorem drog.